

ПОНЯТТЯ ТРАСТУ: КЛАСИЧНІ ПІДХОДИ ТА НОВІ ТЕНДЕНЦІЇ

Г. БУЯДЖИ
*кандидат юридичних наук,
Державний секретар
Міністерства юстиції України*

Поняття довірчої власності є одними з найцікавіших та найбільш дискусійних у трастовому праві. З одного боку, кількість визначень трасту є величезною, а з другого — досі немає єдиного загально визнаного визначення довірчої власності, яке б повною мірою сприймалося у межах однієї правової системи (хоча б у країнах загального права). При цьому ні для кого не секрет, що концепція трасту вже давно вийшла за рамки загального права та активно використовується як у континентальній Європі, так і в низці країн Азії та Латинської Америки. У зв'язку з цим змінюються підходи до розуміння поняття та самої суті трасту, з'являються нові правові конструкції, які можуть називатися трастами, проте мати абсолютно іншу правову природу, або навпаки — мати іншу назву, проте досягати аналогічних цілей, що й траст.

За таких обставин користування «класичними» підходами до визначення поняття «траст» вже не відповідає сучасним потребам як суспільства, так і науки права та юридичної практики, а отже, необхідно вивчати та аналізувати нові підходи до визначення трасту як такого, оскільки без його правильно-

го розуміння неможливе й належне застосування та адаптація до існуючих потреб суспільних відносин. Цілком імовірно, що через зміни у розумінні поняття трасту буде змінено традиційний для України підхід до нього, що полягає у категоричному несприйнятті трасту вітчизняною правовою системою.

Проблемою визначення поняття трасту займалася низка іноземних та вітчизняних науковців, серед яких найбільш вагомими є дослідження А. Андерхілла, З. Беневоленської, І. Венедіктової, А. Генкіна, Е. Дженкса, Д. Дождева, Р. Майданика, Ф. Мейтленда, Г. Онищенко, О. Скотта, С. Сліпченка, Н. Фунтікової, Г. Харченка, Д. Хейтона та ін. Проте найцікавіші зміни у підходах до визначення поняття трасту спостерігаються не лише на рівні наукових досліджень, а й передусім на рівні останніх кодифікованих збірників європейського права, серед яких найважливіше місце займають Принципи Європейського трастового права (*Principles of European Trust Law*) та Принципи, визначення та модельні правила європейського приватного права (*Principles, Definitions*

and Model Rules of European Private Law, далі — *DCFR*) [1]. Крім того, поступово змінюється судова практика у цій сфері, що так само формує нове бачення інституту трасту як такого.

Враховуючи загальносвітову тенденцію поступового відходу від класичного визначення трасту у країнах загального права та активне розповсюдження цього інституту в країнах, у яких він раніше був невідомий, необхідно сформулювати найбільш оптимальне та сучасне визначення трасту, яке б максимально відповідало потребам і викликам, що існують у науці права та судовій практиці.

Нині, навіть незважаючи на численні спроби дати визначення поняттю «траст», не існує жодного, яке б визнавалося найбільш повним і таким, що задовольняє як запити науковців, так і потреби практиків. При цьому наукові праці, присвячені питанням англійського права, зокрема і трастам, значною мірою відрізняються за способом викладу матеріалу від праць юристів країн континентального права. Перші дуже часто уникають надання точних, чітких визначень і перерахування основних ознак того чи іншого явища. Вони, як правило, викладають матеріал через довільну розповідь про досліджуване явище з цитуванням класичних прецедентів або наведенням конкретних життєвих ситуацій, які дають змогу краще розкрити його суть.

Яскравим прикладом такого «опису» може бути положення, що міститься у Принципах Європейського трастового права, де зазначається, що у трасті особа, яка називається «трасті», володіє майном, відокремленим від його майна, і зобов'язана вести справу з цим майном (трастовий фонд) на користь іншої особи, яка називається «бенефіціарій», для досягнення цілі [2, 5]. Очевидно, що наведена характеристика трасту досить далека від того, що юристи континентального права звикли бачити у визначенні певного поняття.

Але все-таки спробуємо розібратися, що саме вкладається у поняття «траст», і розпочнемо із класиків англійського права. Ще у XVI ст. суддя лорд Коук у юридичних коментарях визначав траст як «довіру, що покладається однією особою на іншу» [3, 1]. Інший відомий дослідник англійського права Ф. Мейтленд, досліджуючи поняття трасту, зазначав, що «коли одна особа має права, які вона зобов'язана здійснювати на користь іншої особи або для досягнення певної визначеної цілі, кажуть, що вона має ці права у трасті на користь іншої особи або для цієї цілі, і що вона називається трасті» [4, 44]. Сам дослідник стверджує, що це «широке нечітке визначення», але це краще, «що я міг зробити» [4, 44]. Не можна не погодитися із Ф. Мейтлендом щодо розмитості запропонованого ним визначення. Під це визначення підпадає низка інших правових конструкцій. На нашу думку, у цьому визначенні не вистачає вказівки на те, що довірчий власник та «інша особа, на користь якої здійснюються права», вважаються власниками переданого майна, що є чи не найважливішою ознакою трасту.

Визначення трасту, запропоноване А. Андерхіллом, вважається майже класичним. Його цитують більшість дослідників трасту. Він визначає траст як «зобов'язання, що виникає за правом справедливості, і пов'язує особу (що називається довірчим власником), вести справи з майном, яке він контролює (що називається трастовим майном), на користь осіб (що називаються бенефіціарами), серед яких може бути він сам, і будь-хто з них може вимагати виконання зобов'язання» [5, 1]. Слід звернути увагу, що у визначенні йдеться про те, що майно перебуває «*нід контролем*» трасті, незважаючи на те, що останній має титул власника. Це пояснюється тим, що довірчий власник зобов'язаний управляти майном на користь інших осіб — бенефіціарів.

До речі, схоже формулювання було імплементовано і в Конвенцію про трасти, про що йтиметься далі.

Проте один із найвідоміших сучасних дослідників трастів Д. Хейтон, загалом підтримуючи зазначене визначення, пропонує замінити лише формулювання у частині, що стосується майна. Він наголошує, що у трасті майно «належить на праві власності» довірчому власнику та «є відділеним від його особистого майна». На думку науковця, майно може перебувати «під контролем» зберігача або депозитарія, які не мають юридичного титулу на нього [6, 63]. Очевидно, що це визначення не охоплює цільові трасти, проте у ньому робиться наголос на тому, що зазначене зобов'язання базується на праві справедливості, яке «накладає моральні обов'язки на трасті в інтересах “природної справедливості та совісті”» [7, 14]. Ще однією особливістю наведеного визначення є те, що в ньому йдеться лише про два із трьох суб'єктів довірчих відносин — про трасті, на якого покладені обов'язки з управління майном, та бенефіціарів, на користь яких здійснюється таке управління, та які мають право вимагати виконання зобов'язання. При цьому про довірителя не загадується взагалі, що свідчить про те, що, на думку науковця, він не є стороною трасту.

Слід зазначити, що визначення трасту через категорію зобов'язання досить поширене в науковій літературі. Е. Дженкс наголошував, що «довірча власність є добросовісним та добровільно прийнятим на себе зобов'язанням, але яке закон вимагає виконувати, якщо воно вже прийняте, а саме добросовісно володіти та управляти власністю в інтересах іншої особи або інших осіб» [8, 318]. Зокрема, Ф. Петті також визначає траст як зобов'язання за правом справедливості, яке пов'язує особу, що називається трасті, метою якого є управління майном, що перебуває під його контролем, яке називається трасто-

вим майном, як для користі осіб, що називаються бенефіціарами, або *cestuis que trust*, до числа яких він може належати сам і від якого можна вимагати виконання зобов'язання, так і для благодійної мети, примусове виконання якої може вимагатися за ініціативою Генерального атторнея, а також для досягнення будь-якої іншої дозволеної законом мети, навіть якщо вона не може бути примусово виконана [9, 30]. Очевидно, що Ф. Петті просто доповнив визначення А. Андерхілла, поширивши його на благодійні та публічні трасти.

У ще одній традиційній праці «*Lewin on Trusts*» слово «траст» стосується обов'язку або сукупності зобов'язань, які покладаються на особу, що характеризується як трасті. Обов'язки стосуються майна, яке він утримує, або яке перебуває під його контролем. Він зобов'язаний судом правоспіведливості управляти цим майном у спосіб, правомірно визначений у документі про створення трасту (*trust instrument*), або в тих випадках, коли відсутні спеціальні письмові чи усні положення, або в тих випадках, коли такі положення були визнані недійсними чи недостатніми, — згідно з принципами права справедливості. Наслідком управління у такий спосіб є отримання доходів або переваг не трасті, а особами, які називаються *cestuis que*, або бенефіціарами, якщо такі є; якщо таких немає — задля досягнення цілі, яку закон визнаватиме та забезпечуватиме її виконання. Трасті може бути бенефіціаром у тому разі, коли він отримуватиме переваги на свою користь або в своєму бенефіціарному інтересі [3, 3]. За словами Г. Моффата, це, можливо, найбільш універсальне з визначень трасту, яке можна віднайти у стандартних юридичних працях, яке базується на рішенні австралійської справи «*Re Scott*» (1948 р.) [3, 3].

Отже, наведені вище визначення поєднують те, що траст визначається через

категорію зобов'язання (*obligation*). Крім того, більшість із них містить прив'язку до права справедливості як передумови існування інтересу у майні, що належить бенефіціару. Проте наведений підхід не є загальноприйнятим. Досить часто науковці визначають траст через категорію *правовідношення*. Зокрема, О. Скотт, хоча і намагається уникати визначень, пропонує розуміти траст як «довірчі правовідносини стосовно майна, що покладають на особу, яка володіє титулом у майні, обов'язки за правом справедливості вести справи щодо цього майна на користь іншої особи, що виникають як результат оголошення наміру його створити». Далі науковець стверджує, що: 1) траст є правовідносинами; 2) це правовідносини, які мають довірчий характер; 3) це правовідносини, які виникають стосовно майна, а не лише щодо персональних обов'язків; 4) траст включає існування обов'язків за правом справедливості, покладені на володільця титулу майна вести справи з цим майном на користь іншої особи; 5) виникає як результат оголошення наміру його створити [2, 4].

Схоже визначення пропонує і професор Кітон, який вказує, що траст є «відношенням, яке породжується кожного разу, коли особа, що називається трасті, визнається зобов'язаною за правом справедливості зберігати майно або майнові чи особисті права, відомі загальному праву або праву справедливості, на користь осіб, до числі яких може належати і вона, що називаються *cestuis que trust*, або для досягнення цілі, що допускається законом, таким чином, що дійсну вигоду від майна отримує не трасті, а бенефіціари, або іншої цілі, задля якої створений траст» [10, 10].

У статті 2 Конвенції про право, що застосовується до трастів та про їх визнання від 1 липня 1985 р. [11] (далі — Конвенція про трасти), термін «траст» визначено як правовідносини, створені *inter vivos* (за життя) або

посмертно особою, засновником, коли майно було передано під контроль довірчого власника на користь бенефіціарія або для встановленої мети.

Як і у визначенні А. Андерхілла, у визначенні трасту, що містить Конвенція про трасти, йдеться про передачу майна «під контроль». При цьому наступні положення документа не уточнюють, чи є це передача майна у: а) власність; б) управління; в) зберігання тощо. Таке формулювання Конвенції про трасти критикувалося у науковій літературі. Зокрема, Д. Дождев наголошував на тому, що передача майна під контроль «передбачає не лише відсутність власності у довірчого власника, а й збереження права на стороні установника. Передача майна під контроль іншої особи зі збереженням власності в особі, яка передає майно, несумісна з елементарними вимогами логіки. Ця конструкція порушує й основоположний принцип трасту, оскільки траст може встановлюватися лише із передачею права власності» [12].

У свою чергу, Д. Хейтон як голова Делегації Великої Британії XV Гаазької конференції, на якій було прийнято Конвенцію про трасти, стверджує, що це положення, «очевидно, презентує класичну модель англо-американського трасту, яка передбачає одночасне існування права власності на передане майно у довірчого власника та бенефіціарія» [13, 262]. Крім того, цю норму Конвенції про трасти можна тлумачити так, як це роблять в Індії та Шотландії, де право власності повною мірою переходить до довірчого власника, тоді як у вигодонабувача виникають спеціальні права щодо довірчого власника, а також третіх осіб, які претендують на передане майно.

На нашу думку, складно погодитися із твердженням, що Конвенція про трасти запроваджує класичну модель англійського трасту, оскільки з її положень вбачається, що вона стала своє-

рідним компромісом між правом країн загального права та країн, у яких хоч і існують деякі довірчі конструкції, інститут трасту як такий невідомий. Крім того, саме таке формулювання дає можливість застосовувати Конвенцію про трасти не лише власне до трастів, а й до низки трастоподібних конструкцій, які передбачають або навпаки — не передбачають переходу права власності на передане майно.

Ще одним із досить відомих визначень трасту є визначення, що наводиться у словнику Мозлі та Уайтлея, згідно з яким траст — це фідуціарне, тобто засноване на довірі, відношення, в силу якого одна особа — установник — передає своє майно у власність іншій особі — довірчому власнику — для управління в інтересах третьої особи — вигодонабувача [14, 10].

На відміну від інших визначень трасту через категорію правовідношення, в останньому визначенні привертає увагу те, що у ньому йдеться про правовідносини між трьома особами — установником, довірчим власником та бенефіціаром, а не між двома, як у всіх цитованих вище. Можна висловити припущення, що саме визначення, яке міститься у словнику Мозлі і Уайтлея, лягло в основу формування уявлення російських та українських юристів щодо правової природи трасту. Зазначене визначення активно цитувалося дослідниками, починаючи з початку 90-х років ХХ ст., під час характеристики трасту. Крім того, такий підхід відповідав розумінню цього інституту з погляду знаних компаративістів континентального права. Так, відомий компаративіст Р. Давід стверджував, що траст, за загальним правилом, будується за такою схемою: особа, яка засновує траст (*settlor of the trust*), зазначає, що деяке майно буде управлятися однією або декількома особами (*trustees*) в інтересах однієї або декількох осіб — бенефіціарів (*cestuis que trust*) [15, 237].

Проте аналіз підходів до визначення поняття трасту був би неповним, якщо детальніше не розглянути положення Принципів, визначень та модельних правил європейського приватного права [1], створених найвидатнішими юристами країн — учасниць Європейського Союзу. Вони мають особливо важливе значення для всієї науки цивільного права Європи, зокрема і для України, оскільки при їх підготовці автори аналізували та намагалися гармонізувати правові норми, зокрема й ті, що стосуються трастів, та практику їх застосування у країнах загального та континентального права.

Відповідно до ст. X. — 1:201 *DCFR* права траст — це правовідношення, у якому довірчий власник зобов'язаний управляти або розпоряджатися одним або більше активами (трастовим фондом) відповідно до умов, які регулюють це правовідношення (умов трасту) в інтересах вигодонабувача або для досягнення суспільно корисних цілей. Правові наслідки трасту виникають згідно з правилами глави 10 (Відносини з третіми особами), відповідно до яких трастовий фонд має розглядатись як комплекс майна, відокремлений від комплексу майна самого довірчого власника та інших комплексів майна, набутих довірчим власником або тих, що перебувають у його управлінні (ст. X. — 1:202).

З наведеного можна зробити декілька важливих висновків. По-перше, *DCFR* визначають поняття трасту через категорію правовідношення між особами стосовно певного майна, а не як річ, особу чи корпорацію. По-друге, слід звернути увагу, що траст дає змогу створювати на користь вигодонабувачів або для досягнення суспільно корисних цілей, тобто *DCFR* не передбачають створення трастів для досягнення приватних цілей. По-третє, наведене визначення трасту не передбачає «поділу» права власності на те, що падає під дію загального права, та те,

що регулюється правом справедливості. Як зазначають дослідники, це зроблено «не лише тому, що це було б неможливо у країнах цивільного права, у яких не існує права справедливості, а й будь-якому випадку це був би неточний опис трасту у загальному праві» [16, 23].

Науковці обґрунтовано критикують наведене визначення трасту, оскільки воно містить серйозні недоліки. Зокрема, на їхню думку, воно є занадто широким тому, за певних обставин, може охоплювати поруку або певні різновиди агентських відносин [16, 24]. Проте чи не найбільшим недоліком наведеного визначення є використання у *DCFR* визначення траст-фонду через категорію «комплекс майна» (*patrimony*). Для юриста країни загального права це буде складно, оскільки категорія *patrimony* там відсутня, вона характерна для країн цивільного права. З такої точки зору очевидно, що поняття «траст», викладене у *DCFR*, орієнтоване більше на країни цивільного права, аніж на країни загального права. На думку дослідників, «це одна з причин, чому траст не буде привабливим для осіб, що є резидентами юрисдикцій загального права Англії, Уельсу, Північної Ірландії та Республіки Ірландії. Використання таких понять, як *patrimony* та інших термінів країн цивільного права унеможлиблює їх застосування у національних судах країн загального права [16, 24].

Якщо говорити про підходи до визначення трасту у вітчизняній правовій науці, то ще у 1995 р. Р. Майданик здійснив одну із перших спроб на території СНД визначити поняття трасту. На його думку, «під правом довірчої власності слід розуміти сукупність майнових відносин довірчого характеру, що виникають з підстав, передбачених законодавством і реалізуються виключно в інтересах вигодонабувача (ів) трасту, за яким установник трасту передає довірчому власнику для формування траст-фонду майно, що

належить установнику в силу права власності, з метою інвестиційного управління об'єктом трасту шляхом реалізації повноважень управління-відособлення у порядку та на умовах, визначених у декларації про трасти» [17, 55].

Існують також інші визначення трасту. До прикладу, французький спеціаліст із порівняльного правознавства П. Леполь визначає траст як юридичний інститут, що є незалежною від будь-яких суб'єктів права майновою масою, єдність якої визначається цільовим призначенням, що не суперечить чинному законодавству та публічному порядку [10, 11]. Аналізуючи наведене визначення, Н. Соколова наголошує, що «в своєму визначенні П. Леполь взагалі не приділяє уваги ані відносинам, що складаються у трасті між довірчим власником і бенефіціарами трасту, ані обсягу взаємних прав та обов'язків учасників правовідносин. Саму довірчу власність він, по суті, зводить до трастового майна та його сутнісним характеристикам» [9, 12].

Отже, наведений (далеко не повний) перелік різноманітних визначень трасту лише підтверджує думку, висловлену на початку цієї статті, про те, що поняття трасту досі залишається невизначеним у силу його багатогранності та глибини. Частина існуючих дефініцій визначає поняття трасту через категорію зобов'язання, частина — через категорію правовідносин, а частина просто перераховує ознаки трасту.

На нашу думку, **трастом** є довірчі правовідносини, що виникають між власником (довірителем, установником) і довірчим власником (трасті) внаслідок передачі майна останньому у власність для досягнення суспільно корисної мети та/або для управління ним в інтересах наперед визначених осіб (вигодонабувачів, бенефіціаріїв) на засадах добросовісності, розумності, чесності та розсудливості.

Запропоноване визначення нам видається таким, що максимально відповідає сучасним тенденціям розуміння поняття трасту, оскільки:

- сформульоване через категорію *правовідношення*, що загалом відповідає поглядам, викладеним не лише у працях науковців, а й тим, що відображені авторами у *DCFR*;
- траст розуміється саме як *довірче* правідношення, тобто наголос зроблено на обов'язку довірчого власника діяти засадах добросовісності, розумності, чесності та розсудливості;
- визначення передбачає, що майно передається саме у *власність*, а не під

контроль чи в управління, що принципово відрізняє траст від інших трасто-подібних конструкцій (наприклад, довірчого управління або схожих правових конструкцій, які передбачають передачу майна в управління, при тому, що право власності на майно лишається у первісного власника);

- визначення охоплює різні види трастів, у тому числі благодійні, публічні та інші, які створюються не на користь певної особи або осіб, а для досягнення мети. При цьому мета має бути саме суспільно корисною, а не такою, яка стосується користі окремо взятої особи.

ВИКОРИСТАНІ МАТЕРІАЛИ

1. *Principles, Definitions and Model Rules of European Private Law. Draft Common Frame of Reference (DCFR)* [Електронний ресурс]. — Режим доступу : http://ec.europa.eu/justice/policies/civil/docs/dcfr_outline_edition_en.pdf.
2. *Hayton D. J., Mitchell C. C. J., Marshall O. R. Commentary and Cases on the Law of Trusts and Equitable Remedies.* — London, 2005. — 985 p.
3. *Moffat G., Garton J., Bean G., Prober R. Trusts Law: Text and Materials (Law in Context).* — Cambridge, 2005. — 1050 p.
4. *Maitland F. W. Equity: A Course of Lectures.* — Cambridge, 2011. — 368 p.
5. *Underhill A. and Hayton D. Law of Trusts and Trustees.* — 16th ed. — London, 2002.
6. *Hudson A. Equity and Trusts.* Routledge. — 2012. — 1346 p.
7. *Ramjohn M. Unlocking Trusts.* Hodder Education. — 2nd ed. — 2008. — 483 p.
8. Дженкс Э. Английское право. — М., 1947. — 378 с.
9. *Pettit P. H. Equity and the Law of Trusts.* — 11th ed. — Oxford, 2009. — 737 p.
10. *Соколова Н. В. Доверительная собственность (траст) в континентальной Европе.* — М., 2012. — 160 с.
11. *Convention of 1 July 1985 on the Law Applicable to Trusts and on their Recognition* [Електронний ресурс]. — Режим доступу : http://www.hcch.net/index_en.php?act=conventions.pdf&cid=59.
12. *Дождев Д. В. Международная модель траста и унитарная концепция права собственности* [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://www.msses.ru/win/faculty/law/dozdev-int-model-trust.rtf>.
13. *Hayton D. The Hague Convention on the Law Applicable to the Trust and on Their Recognition // The International and Comparative Law Quarterly.* — 1987. — Vol. 36. — № 2. — Pp. 260–282.
14. *Безбах В. Доверительная собственность // Советская юстиция.* — 1992. — № 5. — С. 10–11.
15. *Давид Р., Жоффре-Спинози К. Основные правовые системы современности.* — М., 1999. — 400 с.
16. *Van S. Erp, Salomons A., Akkermans B., de Gruyter W. The Future of European Property Law.* — Munich, 2012. — 256.
17. *Майданик Р. А. Траст: собственность и управление капиталами (природа прав, рецепция в право Украины).* — Киев, 1995. — 176 с.

REFERENCES

1. *Principles, Definitions and Model Rules of European Private Law. Draft Common Frame of Reference (DCFR).* Available at: http://ec.europa.eu/justice/policies/civil/docs/dcfr_outline_edition_en.pdf.
2. *Hayton D. J., Mitchell C. C. J., Marshall O. R. Commentary and Cases on the Law of Trusts and Equitable Remedies,* London, 2005, 985 p.
3. *Moffat G., Garton J., Bean G., Prober R. Trusts Law: Text and Materials (Law in Context),* Cambridge, 2005, 1050 p.
4. *Maitland F. W. Equity: A Course of Lectures,* Cambridge, 2011, 368 p.
5. *Underhill A. and Hayton D. Law of Trusts and Trustees,* London, 2002.
6. *Hudson A. Equity and Trusts.* Routledge, 2012, 1346 p.
7. *Ramjohn M. Unlocking Trusts.* Hodder Education, 2008, 483 p.
8. *Dzhenks E. Angliyskoe pravo [The English law],* Moscow, 1947, 378 p.
9. *Pettit P. H. Equity and the Law of Trusts,* Oxford, 2009, 737 p.

10. Sokolova N. V. *Doveritelnaya sobstvennost (trust) v kontinentalnoy Evrope* [Direct trust in continental Europe], Moscow, 2012, 160 p.
11. Convention of 1 July 1985 on the Law Applicable to Trusts and on their Recognition. Available at: http://www.hcch.net/index_en.php?act=conventions.pdf&cid=59.
12. Dozhdev D. V. *Mezhdunarodnaya model trasta i unitarnaya kontseptsiya prava sobstvennosti* [International model of a trust and Unitary concept of an ownership right]. Available at: <http://www.msses.ru/win/faculty/law/dozhdev-int-model-trust.rtf>.
13. Hayton D. The Hague Convention on the Law Applicable to the Trust and on Their Recognition, *The International and Comparative Law Quarterly*, 1987, vol. 36, no. 2, pp. 260–282.
14. Bezbakh V. *Doveritelnaia sobstvennost* [Direct trust], *Sovetskaia iustytzia*, 1992, no. 5, pp. 10–11.
15. Davyd R., Zhoffre-Spynozy K. *Osnovnye pravovye systemy sovremennosti* [Main legal systems of the present], Moscow, 1999, 400 p.
16. Van S. Erp, Salomons A., Akkermans B., de Gruyter W. *The Future of European Property Law*, Munich, 2012, 256.
17. Maydanik R. A. *Trust: sobstvennost i upravlenie kapitalami (priroda prav, retseptsiya v pravo Ukrainy)* [Trust: property and management of the capitals (the nature of the rights, reception in the right of Ukraine)], Kyiv, 1995, 176 p.

Буюджи Г. Поняття трасту: класичні підходи та нові тенденції

Анотація. У статті аналізуються класичні та новаційні підходи до визначення поняття трасту, враховуючи його поширення у країнах, які традиційно не визнавали цей інститут. Крім того, надається оцінка визначенням категорії трасту, які на сьогодні пропонуються до використання в європейському приватному праві, яке є своєрідним «компромісом» для правових систем, що діють у кожній конкретній країні Європейського Союзу. На основі здійсненого аналізу автором пропонується власне визначення поняття трасту, яке, на її думку, має відповідати сучасним потребам розвитку суспільних відносин.

Ключові слова: траст, довірча власність, установник, довірчий власник, бенефіціарій, фідучіарні правовідносини, трастовий фонд, правовідношення, зобов'язання, право власності.

Буюджи А. Понятие траста: классические подходы и новые тенденции

Аннотация. В статье анализируются классические и инновационные подходы к определению понятия траста, учитывая его распространение в странах, традиционно не признававших данный институт. Кроме того, дается оценка определения категории траста, которая на данный момент предлагается для использования в европейском частном праве, которое является своеобразным «компромиссом» для правовых систем, действующих в каждой конкретной стране Европейского Союза. На основании проведенного анализа автором предлагается собственное определение понятия траста, которое, по ее мнению, должно отвечать современным потребностям развития общественных отношений.

Ключевые слова: траст, доверительная собственность, учредитель, доверительный собственник, бенефициарий, фидуциарные отношения, трастовый фонд, правоотношение, обязательство, право собственности.

Buiadzhy H. The Concept of Trust: Classical Approaches and New Trends

Annotation. This Article analyses the classical and modern approaches to the definition of the concept of trust, considering its expansion in countries that traditionally did not recognize this institution. Specifically, the Article contains the assessment of definitions given to the concept of trust, that are currently being offered for use in European private law, which is some kind of «compromise» for the legal systems functioning in each of the European Union member states. Based on the results of the analysis the author proposes her own definition of the concept of trust which, from her point of view, should meet the current needs of social relations' evolution.

Key words: trust, trust ownership, settlor, trustee, beneficiary, fiduciary relationship, trust fund, legal relationship, obligation, ownership.